

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Y. V.**, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 3. 2018, č. j. MV-88677-7/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 11. 2018, č. j. 50 A 52/2018 - 48,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 11. 2018, č. j. 50 A 52/2018 - 48, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 23. 3. 2018, č. j. MV-88677-7/SO-2015, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí ze dne 8. 4. 2015, č. j. OAM-4693-20/DP-2014, kterým Ministerstvo vnitra (dále jen „prvostupňový orgán“) zamítlo žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

[2] Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 5. 11. 2018, č. j. 50 A 52/2018 - 48, zrušil obě výše uvedená správní rozhodnutí a vrátil věc k dalšímu řízení žalované. Podle krajského soudu nebyl zjištěn skutkový stav v rozsahu umožňujícím učinit závěr, že by v žalobcově případě existovala jiná závažná překážka pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 6. 2014 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Krajský soud odmítl závěr správních orgánů, že žalobce vykonává jiný druh práce, než pro který mu bylo uděleno povolení. Správní orgány se totiž nezabývaly skutečným obsahem vykonávané práce, kterou žalobce označil jako „štukatérství“. Správním orgánům rovněž krajský soud vytkl, že vycházely takřka výlučně z výpovědi žalobce samého, který však navzdory tomu, že je státní příslušník Ukrajiny, neměl k dispozici tlumočníka, a proto nemusel plně porozumět významu kladených otázek.

II. Kasační stížnost

[3] Proti výše uvedenému rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. V ní namítla, že pod neurčitý právní pojem „jiná závažná překážka pobytu“ lze také zahrnout situaci, kdy cizinec vykonává jiný druh práce, než pro který mu bylo vydáno povolení k zaměstnání. Doplnila, že skutkový stav byl zjištěn v potřebném rozsahu, neboť z výpovědi žalobce plyne, že vykonává práci štukatéra. Sám žalobce přitom konkrétně uvedl, že prostředky na živobytí si opatřuje tím, že zdobí stěny, a při doplňujícím dotazu prvostupňového orgánu, jakou práci pro společnost Škoda Ekonomy družstvo vykonává, uvedl „štukatér“. Stěžovatelka v dané souvislosti poukázala na sdělení Českého statistického úřadu ze dne 13. 8. 2014 obsahující klasifikace zaměstnání (CZ-ISCO) s tím, že skupina „812 - obsluha zařízení na zpracování kovů“ je charakterizována takto: *„Obsluha zařízení na zpracování kovů obsluhuje a sleduje tavící pece, konvertory a rafinační pece, válcovny, zařízení pro tepelné zpracování kovů či protlačovací zařízení. Náplň její práce obvykle zahrnuje: obsluhu a sledování pecí pro tavení, rafinaci či zpracování kovů či zařízení pro válcování, protlačování či tvarování kovů. Dohled nad jinými pracovníky je přípustný.“* Součástí sdělení je také charakteristika skupiny „713 3 - Stavební štukatéri“, kde je uvedeno: *„Stavební štukatéri stavějí a opravují sádrové přepážky a zdobí štukem zdi a stropy.“* Podle stěžovatelky nelze uvedené druhy práce zaměnit.

[4] Zároveň stěžovatelka doplnila, že bylo v dané věci namístě vycházet z výpovědi žalobce, neboť ten ve vztahu k prokázání dalších skutkových okolností nevyvinul žádnou aktivitu. Stěžovatelka přitom zdůraznila, že žalobce souhlasil s tím, aby výslech probíhal v českém jazyce v nepřítomnosti tlumočníka. Výslechu se nadto zúčastnil i zmocněný zástupce V. V. Žalobce měl dostatečnou možnost objasnit, co měl pozicí „štukatéra“ ve skutečně na mysli. Žalobce při výslechu samém přitom nijak nenamítal, že by uvedl nepravdivé údaje nebo že by neporozuměl nějaké otázce kladené prvostupňovým orgánem, přičemž stěžovatelka připomněla, že podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, byl žalobce povinen vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat. Prvostupňový orgán proto neměl pochybnosti o skutečnostech, které žalobce uvedl během výslechu, zvláště za situace, kdyby bylo nelogické, aby žalobce vypovídal úmyslně lživě o tom, že vykonává jiný druh práce, než ten, pro který mu bylo uděleno povolení. Žalobce přitom na kladené otázky odpovídal relevantně, a proto nelze říct, že by jeho odpovědi nedávaly smysl.

[5] Stěžovatelka dále namítla, že žalobce byl rozhodně skutečnosti povinen tvrdit již v řízení před prvostupňovým orgánem. Žalobce prostřednictvím svého zástupce využil

pokračování

možnosti nahlédnout do spisové dokumentace, avšak nijak se ke shromážděným podkladům nevyjádřil. Tvrzení zaměstnavatele žalobce, podle kterého žalobce štukováním ve skutečnosti myslel, že ve svém volném čase štukoval na adrese svého bydliště v Žirovnici, nepovažuje stěžovatelka za důvodné, neboť žalobce v řízení před prvostupňovým orgánem toto netvrdil, přestože tak mohl učinit. Stěžovatelka dále uvedla, že ač doba řízení přesáhla dobu stanovenou zákonem, nemělo to vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Navrhla proto Nejvyššímu správnímu soudu, aby zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud zjistil ze správních spisů následující skutečnosti:

[10] Rozhodnutím ze dne 27. 1. 2014 prodloužil Úřad práce České republiky žalobci povolení k zaměstnání, a to u zaměstnavatele Škoda Ekonomy družstvo na pozici Obsluha zařízení na zpracování a povrchovou úpravu kovů a jiných materiálů (812) s místem výkonu Praha, na dobu od 21. 2. 2014 do 20. 2. 2015.

[11] V návaznosti na udělení povolení k zaměstnání požádal žalobce dne 4. 2. 2014 o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s tím, že jako zaměstnavatele označil Škoda Ekonomy družstvo, kde měl vykonávat práci na pozici dělník s místem výkonu práce Praha.

[12] Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 8. 4. 2014 vyplynulo, že žalobce si prostředky na živobytí opatřuje prací na stavbách v Praze, přičemž práci vykonává v místech, které mu určí zaměstnavatel. Danou práci vykonává již dva roky s tím, že zdobí stěny. Za práci dojíždí ze Žirovnice, kde bydlí na ubytovně, a do Prahy se dopravuje autobusem, kde případně bydlí u kamaráda. Práci vykonává nárazově, v době, kdy žádnou přidělenou nemá, nedostává finanční prostředky a zdržuje se v Žirovnici. Vykonávanou práci označil za štukatéra. Z České republiky vycestuje zhruba jednou za rok, a to na měsíc nebo dva. Rodina žalobce (manželka se dvěma dětmi) žije na Ukrajině, kde by žalobce, coby vystudovaný inženýr, práci nesehnal. Zmocněnec žalobce k dotazu upřesnil, že v Žirovnici na ubytovně nebydlí jeho rodiče, nýbrž tchán. Z obsahu pracovní smlouvy ze dne 7. 11. 2013 uzavřené mezi zaměstnavatelem Škoda Ekonomy družstvo a žalobcem vyplývá, že žalobce měl nastoupit do zaměstnání dne 7. 11. 2013 jako dělník na práci s kovem a na

montáž kovových konstrukcí s místem výkonu práce – objekt Dynape - group s. r. o. v Praze. Pracovní poměr byl sjednán na dobu neurčitou.

[13] Ze sdělení Úřadu práce ze dne 2. 3. 2015 vyplývá, že žalobce byl v období od 1. 9. 2011 do 31. 8. 2012 veden jako zaměstnanec družstva Škoda Ekonomy pro druh práce Obsluha zařízení na zpracování a povrchovou úpravu kovů a jiných materiálů (číselný kód CZ-ISCO 812). V období od 2. 7. 2012 do 20. 6. 2013 byl žalobce veden jako zaměstnanec družstva BIVAS pro totožný druh práce. V období od 4. 9. 2013 do 20. 2. 2014 byl žalobce veden opět jako zaměstnanec družstva Škoda Ekonomy, a to rovněž pro výše uvedený druh práce.

[14] Nejvyšší správní soud se neztotožnil se závěrem krajského soudu, že správní orgány nezjistily skutkový stav v dostatečném rozsahu. Podle Nejvyššího správního bylo přípustné, aby prvostupňový orgán vyšel při svých závěrech primárně z výpovědi žalobce samotného. Žalobce v průběhu řízení před prvostupňovým orgánem sám nenavrhol žádné důkazy, nikterak nerozporoval svou výpověď (až na jednu výtku, kterou však prvostupňový orgán do protokolu uvedl), ani jakkoliv nezpochybňoval postup prvostupňového orgánu či svou výpověď samotnou. Žalobce se seznámil s podklady řízení a ani v návaznosti na to žádné námítky k těmto podkladům neuplatnil. Proto se jeví Nejvyššímu správnímu soudu jako nadbytečné, aby prvostupňový orgán musel provádět další dokazování v situaci, kdy shledal výpověď žalobce za důvěryhodnou a neměl důvod její obsah jakkoliv zpochybňovat.

[15] K tíži prvostupňového orgánu nelze klást ani skutečnost, že výslech žalobce provedl bez přítomnosti tlumočníka, neboť sám žalobce s tímto postupem souhlasil. Ostatně z protokolu o výslechu vyplývá, že žalobce v potřebném rozsahu porozuměl pokládaným otázkám a obsah své pracovní činnosti popsal podrobně a důvěryhodně. Sám žalobce přitom nejprve uvedl, že zdobí stěny, a následně k dotazu prvostupňového orgánu doplnil, že působí jako štukatér. V daném kontextu je proto podle Nejvyššího správního soudu účelové tvrzení žalobce uvedené v odvolání a následně i v žalobě, že ve skutečnosti připravuje kovová opěradla balkonů a kovových schodů a že štukatérství uvedl proto, že si ve volném čase prováděl úpravy místnosti, ve které bydlel. Žalobce totiž zdobení stěn zmínil sám, a to v kontextu popisu toho, jak si zajišťuje své prostředky k živobytí. Proto není důvěryhodné vysvětlení, že ve skutečnosti popisoval činnost, kterou vykonával ve volném čase. Tento závěr podporuje i skutečnost, že žalobce, resp. jeho zmocněnec, některé výtky vůči obsahu protokolu učinil okamžitě před jeho podpisem a výše nastíněnou, a podle žalobcova názoru zcela zásadní, argumentaci uplatnil až v odvolacím řízení, a to i navzdory tomu že využil svého práva seznámit se s podklady řízení, a mohl tudíž na nesrovnalosti upozornit přímo prvostupňový orgán.

[16] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že z hlediska zjištění skutkového stavu bylo úkolem správních orgánů ověřit, zda žalobce vykonává druh práce, pro niž získal povolení. Správní orgány tedy nebyly povinny zjišťovat, jaký případný jiný druh práce žalobce vykonává, ale stačilo, aby prokázaly, že nevykonává povolený druh práce. Správní orgány

pokračování

postavily najisto, že žalobce nevykonává činnost, kterou předpokládá jeho povolení k zaměstnání. Žalobci totiž bylo vydáno povolení k zaměstnání v rámci skupiny 812 Obsluha zařízení na zpracování kovů s tím, že pravidelnou náplní této práce je podle sdělení Českého statistického úřadu (z něž vycházel při vydávání povolení i Úřad práce České republiky) obsluha zařízení na zpracování a povrchovou úpravu kovů a jiných materiálů. I pokud by Nejvyšší správní soud přijal argumentaci žalobce, že ve skutečnosti připravoval kovová opěradla balkonů a kovových schodů, resp. prováděl jejich povrchovou úpravu, nebylo by možné jeho pracovní náplň zařadit do výše uvedené kategorie práce, k níž získal povolení od Úřadu práce České republiky, nýbrž by bylo nutné ji zařadit do kategorie 71312 Stavební lakýrníci a natěrači. Proto i v případě, že by správní orgány přijaly argumentaci žalobce, musely by nutně dospět k závěru, že žalobce nebude vykonávat práci, pro kterou získal povolení, a musely by tudíž jeho žádost o prodloužení pobytu zamítnout.

[17] Nejvyšší správní soud uzavírá, že pokud žalobce nevykonával druh práce, který předpokládalo povolení vydané Úřadem práce České republiky, představovalo to jinou závažnou překážku pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, která bránila vydání rozhodnutí o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.

IV. Závěr

[18] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s větou první před středníkem § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 11. 2018, č. j. 50 A 52/2018 - 48, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. ledna 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu